

Itäkarjalaisten tervehdys Sotamarsalkka Mannerheimille.

Kirjoittanut Onttoni Miihkali.

Me tulemme maasta Kalevan kaukaisesta, vuorten ja virtojen takaa.

Taivaan kupu hohtaa siellä jättiläisjärvien sineä, petäjään kylet paistavat satavuotista punaa ja ihmisjalan tekemä polku on harvinaisen ja ihailtu kuin kallisarvoinen helmivyö.

Me tulemme maasta, jonka nimi on Viena-Aunus. Se on suuri ja rikas, kaunis ja hedelmällinen maa. Luoja osoitti sitä kerran esillemme ja sanoi: Teidän maanne. Syökää leipänne sen hedelmällisyydestä! Ravitkaa sielunne sen kauneudesta!

Ja he tekivät niin.

Ja maa oli viljava.

Ja elämä oli onnen kyllästämä.

Mutta sitten:

Hyiset viimat puhalsivat yli maan. Kirsi pureutui kamaraan ja kiihduutti hedelmällisyyden. Väkivalta vei vapauden. Sorto sammutti elämänilon.

Lukumme oli pieni ja voimamme vähäinen. Meidät lyötiin maahan, meitä poljettiin ja piesttiin, häväistiin ja pilkattiin. Meitä riepoiteltiin sinne ja tänne ja heiteltiin kaikkiin ilmansuuntiin. Olimme kuin akanat tuulessa, kuin hiekkajyväset meren aalloissa. Ruumiimme näivettyivät, sielumme tylsistyivät ja uskomme kuoli.

Mutta sitten:

Lännessä jyrähti ukkonen. Synkkä taivas välkehti hetkisen salaman nuolten kirkastamana. Ja me kuulimme äänen ja sanat: Miekkaa en minä pane ennen tuppeen kun Karjalan kansa on vapaa.

Me vavahduimme, heräsimme kuoleman horroksesta — saimme voimaa voimattomuuteemme ja tahtoa tahdottomuuteemme. Pureuduimme kynsin, hampain kiinni elämään.

Meillä oli — lupaus.

Meillä oli toivoa.

Itä raivosi hurjasti, kirsi allamme oli kivikovaa ja kuoleman ruttoiset huurut täyttivät maan. Tyhjensimme kärsimysten kalkin pohjaan asti ja tuijotimme soaistuvien, himmenevien silmien kohti länttä.

Ja katso: Lupauksen mies seisoi yhä miekka paljastettuna. Ajan aallot löivät ankarina hänen ympärillään. Kansoja kukistui ja valtakuntia sortui, mutta hän ja hänen kansansa seisoivat kuin paadet kosken vaahtopäissä.

Me odotimme, odotimme. . . Viimeiset voiman hitukset olivat haihtumaisillaan, uskomme oli miltei sammunut, toivostamme ei ollut paljoakaan jäljellä.

Silloin jyrähti taas ukkonen lännessä, paljastettu miekka välähti kuin salaman nuoli ja Lupauksen Miehen harmaat kiset sotilaat marssivat vapauttajina maahamme.

Ja me tunsimme äkkiä kuinka heikot ruumiimme täyttyivät väkävyydellä, kuinka tyhjiin suoniimme virtasi kuuma, vaahtoava nuoruuden veri ja kuinka heikkoutemme vaihtui voimaksi. . .

Me tulemme maasta Kalevan kaukaisesta, vuorten ja virtojen takaa. Me tuomme Teille, Herra Sotamarsalkka, ylösnousseen, kuoleman unesta heränneen kansan kiitokset.

Te annoitte meille takaisin kauniin maamme.

Te lahjoititte meille jälleen vapauden.

Te soitte meille riemukkaan nykyisyyden ja tulevaisuuden, joka on täynnä ihania lupauksia.

Te yhdistitte sirpaleen kokonaisuuteen ja teitte kahdesta pienestä yhden suuren.

Olkaa ikuisesti kiitetty.